

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 594/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Pochom, Hviezdoslavova 3, Bardejov, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Správy pôšt a telekomunikácií, š. p., v bližšie neoznačenom správnom konaní, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Správy pôšt a telekomunikácií, š. p. (ďalej aj „správa pôšt“) v bližšie neoznačenom správnom konaní.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že Okresná správa spojov [REDACTED] (ďalej len „okresná správa spojov“) mu na základe rozhodnutia č. 1795/OKSS/89 z 19. júna 1989 telefónnu účastnícku stanicu [REDACTED] v [REDACTED] „spočiatku so spätnou účinnosťou ku dňa 1. 5. 89 iba vypočila, ale následne už ju úplne zrušila a dala ju dokonca ako môj vlastný majetok zlikvidovať a scudziť...“.

Proti tomuto rozhodnutiu okresnej správy spojov podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Východoslovenské riaditeľstvo spojov [REDACTED] (ďalej len „riaditeľstvo spojov“) rozhodnutím sp. zn. 5091-89-TP/2-II Vyb. zo 7. augusta 1989 tak, že odvolanie zamietlo a rozhodnutie okresnej správy spojov potvrdilo.

Sťažovateľ následne poukazuje na to, že správa pôšt preskúmala rozhodnutia okresnej správy spojov a riaditeľstva spojov mimo odvolacieho konania a „svojím rozhodnutím sp. zn. 2537-90-T/2-II z 31. 1. 1991 obidve predchádzajúce rozhodnutia OKSS [REDACTED] a VsRS [REDACTED] zrušila, no následne v ďalšom konaní pod č. 1502/81/TPO z 8. 5. 91 už potvrdila platnosť rozhodnutia OKSS z 19. 6. 89, a to s takým nepresvedčivým a absurdným odôvodnením, že vadu nedodržania jednomesačnej výpovednej lehoty už nemožno dodatočne odstrániť. Anomália. Ja som sa proti tomu bránil opravným prostriedkom a vtedajšie Federálne ministerstvo spojov [REDACTED] na neho dal, keď svojím rozhodnutím č.: 6933/91 z 1. 7. 1991 zrušilo nezákonné rozhodnutie SPT [REDACTED] pod č.: 1502/91 a vrátilo jej vec /teda nie OKSS v [REDACTED]/ na nové konanie a rozhodnutie,

čo sa nikdy doposiaľ nestalo, nakoľko SPT [REDACTED] tento prípad odping-pongovala znovu na OKSS [REDACTED], kde všetko zhaslo a s týmto sa už ďalej nedalo v existujúcich podmienkach chaosu nič robiť. Táto záležitosť bola z mojej iniciatívy riešená aj súdnou cestou na Mestskom súde v Bratislave, kde som to neuveriteľne prehral s lakonickým odkazom pre mňa, že táto moja vec sa vyrieši vtedy, až bude zo strany správneho orgánu vydané bezvadné !!/ rozhodnutie správneho orgánu, na ktoré ja stále a už viac ako štvrtstoročie beznádejne čakám. A to je prinajmenšom 1 z hlavných dôvodov na napísanie tejto ústavnej sťažnosti...“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Táto kauza v správnom konaní, ale ani v súdnom, nebola v súlade s právom našim, ale ani podľa Dohovoru uzavretá. Inak povedané, vec je stále otvorená už len tým, že správny orgán na to príslušný nesplnil si právnu povinnosť a nekoná a za to je zodpovedný môj štát. Navyše vlastníctvo sa nepremlčuje a rozhodnutia vo veci samej tu niet.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„... Vyslovuje, že základné a ľudské práva... (sťažovateľa) garantované mu čl. 12/1, 20/1, 46/1 a 48/2 Ústavy SR v spojení s právami Dohovoru podľa čl. 6/1 a čl. 14 i Dodatkového protokolu – jeho čl. 1, v správnom konaní vedenom na pôvodnom štátnom orgáne – Správe pôšt a telekomunikácií v Bratislave, porušené boli.

... Ostatné návrhy a požiadavky súvisiace s touto sťažnosťou pre Ústavný súd SR, ako sú napr. uplatňovanie nároku na satisfakciu pre porušenie práv podľa Ústavy SR a Dohovoru, priznanie odmeny a náhrady trov konania, aj právneho zastupovania, či vzniklých samotných trov tohto súdneho konania, ako je zdôvodnenie spravodlivého zadosťučinenia, či iné.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom

na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). To zvlášť platí vtedy, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

Ústavný súd poukazuje na to, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opisania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014).

Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej sťažnosti uvádza, že k porušeniu označených práv došlo „*v správnom konaní vedenom na pôvodnom štátnom orgáne – Správe pôšt a telekomunikácií v Bratislave*“.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ poukazuje na dve rozhodnutia správy pôšt – na rozhodnutie sp. zn. 2537-90-T/2-II z 31. januára 1991 a rozhodnutie sp. zn. 1502/81/TPO z 8. mája 1991. Rozhodnutie z 31. januára 1991 malo byť v prospech sťažovateľa, keďže týmto rozhodnutím boli zrušené skoršie rozhodnutia okresnej správy spojov a riaditeľstva spojov. Rozhodnutie z 8. mája 1991 malo byť následne zrušené rozhodnutím Federálneho ministerstva spojov v Prahe z 1. júla 1991.

Z odôvodnenia sťažnosti možno tiež odvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv nečinnosťou správy pôšt, ktorá vo veci nekonala a opäť nerozhodla po zrušení jej rozhodnutia z 8. mája 1991. V tejto súvislosti je však relevantné, že z tohto hľadiska by sťažnosť smerovala proti neexistujúcemu subjektu, keďže Správa pôšt a telekomunikácií, Bratislava, š. p., zanikla výmazom z Obchodného registra Slovenskej republiky 31. decembra 1992.

V odôvodnení svojej sťažnosti sťažovateľ navyše vymedzuje porušovateľa ním označených práv takto: „*Slovenská republika, zast. Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR... do pôsobnosti ktorého inkriminovaný štátnej moci a správy bývalý úrad v rozhodnom období, Správa pôšt a telekomunikácií Bratislava, za ktorú zodpovedá štát, patrila i s vedľajším účastníkom tohto konania, ktorým priamo zo zákona je Vláda SR, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky...*“

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z petitu sťažnosti v spojení s odôvodnením sťažnosti nemožno jednoznačne určiť, proti ktorému subjektu sťažnosť smeruje a akým konaním, prípadne rozhodnutím malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv a článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Petit v spojení s odôvodnením sťažnosti je vyjadrený spôsobom, ktorý umožňuje rôzny výklad a pripúšťa viacero alternatív, ako celok je však nejednoznačný a neúplný.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom

ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Uvedené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti sťažovateľa boli dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júla 2016